

JOANNA BOLOURIOVÁ

Podľa
pravidiel

JEDNA ŽENA, JEDNA KNIHA,
DESAŤ ISKRIVÝCH PRAVIDIEL

„román, ktorý sa nesie na vlne Sexu v meste“

Library Journal

Podľa pravidiel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Joanna Bolouriová
Podľa pravidiel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Venujem Claudii

Fiktívna kniha o randení, ktorou sa hrdinka Cat Buchananová v mojej knihe riadi, je zľahka inšpirovaná veľmi obľúbeným medzinárodným bestsellerom *Tajné pravidlá* od Ellen Feinovej a Sherrie Schneiderovej. Catina skúsenosť sa veľmi líši od mojej vlastnej a ja vám vrelo odporúčam, aby ste si jej príbeh zaobstarali, ak vás zaujíma, čo robiť alebo nerobiť, keď chcete v dnešnej dobe randiť. A nakoniec musím dodať, že všetky postavy a tiež kniha s názvom *Pravidlá zásnub* sú kompletne vymyslené.

Joanna Bolouriová

Magazín Lowdown – sobota 7. septembra 2014

Je spolužitie pod jednou strechou nevyhnutnou súčasťou dobrého vzťahu? Glasgownčanka si to nemyslí.

Ak zakúšate sólo život rovnako dlho ako ja, začnete premýšľať, či niekedy v budúcnosti budete opäť schopní nájsť skutočné šťastie práve v partnerstve. Ako niekto, pre koho sa zo zvyku postupne stala železná košeľa, si len ťažko dokážem predstaviť, že do sveta, ktorý som vytvorila pre seba a svoju dcéru, budem schopná vpustiť niekoho cudzieho.

Život osamelej pracujúcej matky je ako veľké poleno, ktoré vám osud hodil pod nohy. Preto si občas kladiem otázku, či budem mať niekedy dostatok času alebo energie pre niekoho nového. No hoci je mi predstava budúcnosti, v ktorej neriešim všetko na vlastnú päsť, momentálne dosť vzdialená, stále som zrelá žena, ktorá má svoje potreby, dočerta. Chcem flirtovať, dostávať bozky, cítiť sa žiadaná, či túliť sa k niekomu, koho som neporodila.

To, z čoho mám najväčšie obavy, nie je randenie – som presvedčená, že len čo sa na scéne objaví ten pravý, roztočí sa bláznivý kolotoč smiechu, sexu, nocí strávených v posteli toho druhého či nekonečných seriálových maratónov. A celá tá jazda sa skončí, keď jednému z nás napadne kravina typu „nastahujme sa k sebe“.

Randeniu sa nebránim, ale spolužitie? Tá záväzná a finančne náročná fáza vzťahu, v ktorej prechádzate jednotlivými štádiami od „nevedela som, že dokážeš žiť v takom chlieve“, „VYNES UŽ TIE SMETI“, „TVOJE VTIPY STOJA ZA PRD“ a „KIEŽBY SI SA NIKDY NENARODIL“, momentálne nestojí na zozname mojich priorít. A keďže som už čo-to preskákala, viem, ako sa také vzťahy končia. Preto sa zakaždým obávam, že sa zopakuje starý známy scenár.

Tentoraz som si však povedala, že prv než vôbec vystrčím päty z domu, stanovím chlapovi, ktorého som zatiaľ ani nestretla, niekoľko zásad. Napríklad: nikdy v mojom živote nebudeš hrať prvé husle, s mojím dieťaťom sa stretneš, až keď budem mať absolútnu istotu, že nie si žiaden odľud (takže najskôr o 6 mesiacov), neohlásiš sa na návštevu, keď je malá doma, a to ani keď je v posteli, a nezačneš trucovať, keď ťa odmietnem. Nebudeš ma nudiť báchorkami o tom, aká mrcha bola tvoja bývalá – každá, ktorá mala zlomené srdce, dobre vie, že minca má dve strany. To, že sa mi páčiš, ešte neznamená, že som prišla o rozum.

Myslím, že najlepšie z toho vykorčuľovali páry, ktoré sú spolu, no nikdy nezačali žiť pod jednou strechou. Napríklad ako Mia s Woodym. Hoci som si zrejme vybrala najhorší možný príklad, určite viete, kam mierim. Ani so svojimi najbližšími priateľmi sa predsa nedelím o kuchyňu a neplánujem sa s nimi vidieť každý jeden deň, až kým nás smrť nerozdelí. Všetci potrebujeme svoj vlastný priestor.

Namojdušu, tuším som sa práve vykreslila v tom najlichotivejšom svetle. Páni, prosím, postavte sa do úhladného radu.

Prvá kapitola

Mešká. Už presne pol hodiny.

Nervózne si založím vlasy za ucho a bezmyšlienkovite prechádzam prstom po obrazovke svojho mobilu. *Veď sa nič nestalo*, navrávam si, *ľudia predsa zvyknú chodiť neskoro*. Ale takto meškať na prvé rande? Určite ho niečo zdržalo. Možno trčí v zápche, mal škaredú nehodu,... a možno ho zhltnúť sifón, keď umýval riad. To sa predsa stáva. Pokojne tu budem sedieť a tváriť sa, že som pohrúžená do čítania BBC News a všetko je v pohode. Nik v tomto bare netuší, že očakávam spoločnosť. Z ich pohľadu som len osamelá žena sediaciaca za stolom, od ktorého chcem jediné – aby udržal môj úctyhodne objemný pohár červeného vína. Niet sa veľmi na čo pozeráť.

Možno by som si mala objednať ďalšie víno. Už mám toho čakaní plné zuby. Prосто sa na mňa vykašľal a ja som premárnila piatkový večer, ktorý by som mohla tráviť leňošením na gauči so svojou osemročnou dcérkou Grace v jej hebkom pyžamku a dovoliť nášmu rovnako hebkému kocúrovi Heisenbergovi, aby ma, ako zvyčajne, absolútne ignoroval. Dnes sa za mňa o malú stará

moja sestra Helen. Určite má radosť, že práve ona dohodila svojej slobodnej sestre jej prvé poriadne rande za celé týždne.

„Len sa s ním pekne stretni, Catriona. Zájdete spolu na drink. Colin je veľmi milý, taká umelecká duša. Do divadla chodí ako na klavír.“

„Odkiaľ sa vlastne poznáte?“ vyzvedala som podozrievavo. Sestra totiž pozná viac-menej len dva druhy mužov: ženatých a tých, s ktorými by ma rada dala dokopy.

„S Adamom sú kolegovia. Colin je vraj pre teba ideálna partia.“

„Takže si ho nikdy nevidela a hovoríš len to, čo ti o ňom povedal tvoj muž? Ten, čo ma chcel dať dokopy s Kevinom, čo prišiel na rande s obrúčkou na prste?“

„Pri všetkej úprimnosti, fakt sme nevedeli, že je zasnúbený.“

„Hlavne, že o tom vedela jeho snúbenica! Náhodou som šla okolo kostola práve vtedy, keď spolu pózovali svadobnému fotografovi. A to mi drahý Kevin tvrdil, že odcestoval za svojou chorou matkou.“

„Veru, to bolo naozaj chrapúnske. Jeho matka už dobrých pár rokov nie je medzi nami. Aj tak sa s ním už nestýkame. Zato Colin je nabetón nezadaný.“

Znova pozriem na hodiny za barom a potrasiem hlavou. Prečo som ju poslúchla? Vraj *daj mu šancu, zaslúžiš si trocha zábavy*. Teraz osamote popíjam víno a tvár mi zdobí desivý úsmev dekоровaný červeným vínom. Každú chvíľu sa mi vybije mobil. Dočerta! Kopnem do seba, čo ostalo v pohári, vkláznem do kabáta a telefón hodím do kabelky. Predsa tu nebudem trčať a donekonečna vyčkávať na chlapa, ktorý...

„Catriona?“

Otočím sa a odrazu mám takmer vo výstrihu hlavu do nitky premoknutého neznámeho chlapíka so zlatou kravatou, ktorého, súdiac podľa výšky, doma asi málo ťahali za uši. Žalúdok sa mi okamžite stiahne, čo je neklamný znak toho, že to čudo predomnou je Colin.

„Ospravedlňujem sa, pani milostivá,“ vysúka. „Zabudol som sa v práci a žiaden taxikár ma sem nechcel vziať až z West Endu. Môžem vás pozvať na drink?“

Pani milostivá? Toto si vypiješ, Helen.

„Iste,“ odvetím a zahľadím sa na kvapôčku dažďa, ktorá mu visí na špičke nosa. „Dám si deci merlotu.“

Súhlasne prikývne, odpochoduje k baru a ja sa znova usadím, kabelku schovám pod stôl, založím ruky a v duchu sa pripravujem na ošemetné chvíle. Môj spoločník sa vráti s dvoma pohármi červeného vína, nešíkavne jeden položí predomňa a konečne si vyzlečie mokré tvídové sako, ktoré muselo vážiť najmenej tonu.

„Peklo je prázdne, diabli sú medzi nami.“

Nechápavo pokrčím čelo. „Ako, prosím?“

„Shakespeare! Citoval som starého dobrého Willieho.“ Venuje mi chabý úsmev a kostnatou rukou si prečese rednúce pramene špinavohnedých vlasov. „Nezvyknem vysedávať v podobných baroch. Títo ľudia... ich jazyk je pokrútený nedostatočnou gramatikou a kožu im hyzdia početné tetovania. Aspoň v mojej mysli.“

Rozhliadnem sa po bare plnom absolútne normálnych ľudí – dvojica dvadsiatničok je pohrúžená do debaty, zrejme o tom, že do mesta náhodne vyrazili v zladených zvrškoch a topánkach, pá-

rik tridsiatnikov sa delí o nachos, skupinka zreých mužov nadšene obracia farebné poldecáky, z ktorých sa do polnoci kolektívne povracajú. Zodpovedne – každý na svoje vlastné topánky. Prosto normálny piatok normálnych ľudí. Mám dosť. Dám si jeden drink a padám odtiaľto.

„Takže Shakespeare?“ odpoviem a jedným dychom dodávam: „Kráľovstvo za koňa!“

Očakávam, že jediná veta, ktorú si pamätám z Richarda III., naňho spraví aký-taký dojem. Chyba – môj spoločník na mňa hľadí s kamennou tvárou, akoby v duchu premýšľal, koľko som toho stihla vypiť, kým prišiel, pričom z neho stále neprestalo kvapkať. Bože, tento chlap sa tuším ani nevie sám osušiť. Ticho, ktoré sa medzi nami rozlieha, preruším mimoriadne dlhým dúškom vína.

Prečo sa takéto veci vždy dejú práve mne? Som snáď prekliata? Vďaka bohu, že od príležitosti použiť spoľahlivú výhovorku vysvetľujúcu môj predčasný odchod ma delí už len chvíľa, no do tohto nádherného okamihu som nútená bezducho konverzovať.

„Tak, Colin. Helen spomínala, že ťa baví divadlo?“

„Isteže, nablýskaným predstaveniam sa však zo zásady vyhýbam. Som priaznivcom klasiky, takže *We Will Rock You*, *Mamma Mia* a podobné somariny mi nič nehovoria.“

„Zato ja muzikály žeriem,“ odpoviem natešená, že nemáme nič spoločné. „*Evitu* poznám od slova do slova. Aj *Rocky Horror Show*.“

„Ach tak,“ hlasno potiahne nosom. Ani sa neunúva zakryť svoj nezájum. „Vkus nerozkážeme. Čímže sa to vlastne živíš, Catrio-na? Alebo ti mám radšej hovoriť Cat?“

Tak ma môžu oslovovať len moji najbližší. „Nie, pokojne mi hovor Catriona. Som novinárka. Píšem články, hlavne pre magazín *Lowdown*.“

„Áno, ten som už zaregistroval,“ hlesne. Prejde po stole rukou a zanechá za sebou mokrú šmuhu. „Je trochu ľavičarsky, všakže? Dáva dosť priestoru nahnevaným feministickým múdrosťam. To nie je moja šálka kávy. Na začiatok je to fajn, ale časom sa zrejme plánuješ posunúť do čohosi vážnejšieho, všakže?“

V tom okamihu sa pre mňa rande skončilo. Zvyčajne mi rozhovory o práci neprekážajú. Prispievam do víkendového magazínu, ktorý vychádza v najpredávanejších škótskych novinách *Tribune*. Je to džob snov. V kancelárii som len dva dni v týždni, mám pracovný čas, ktorý vyhovuje mne aj mojej dcére, a ušla sa mi prestížna novinárska cena za môj mimoriadne zábavný stĺpček *Lowdown bez servítky*, v ktorom mám presne päťsto slov na to, aby som sa pod pseudonymom Glasgowčanka rozpísala o svojich dušebôloch súvisiacich s láskou, so životom a s chlapmi. Mám rešpekt – na Twitteri ma sledujú New York Times aj Ellen DeGeneresová! Colin však týchto pikantérií nie je hoden, takže nemám najmenšiu potrebu vešať mu ich na nos. Veď ja mu ukážem, aká viem byť zaujímavá – poloprázdny pohár dramaticky odsuniem do stredu stola a vstanem.

„Veľmi ma tešilo, žiaľ, ponáhľam sa domov.“

„Veď som prišiel sotva pred piatimi minútami.“

Zahundrem čosi o tom, že opatrovatelka nemá čas, a dúfam, že mu to dôjde.

„Jasné, chápem,“ prikývne, postaví sa a moje ruky vloží do svojich dlaní. „Drahá Catriona, nastal trpký okamih našej rozlúčky...“

„Choď s tým už doriti!“ rázne odvrknem, ruky stiahnem zo zovretia jeho slizkých paprčí a prehodím si cez plece kabelku. „Pri všetkej úcte, Colin, niekedy je lepšie držať jazyk za zubami.“ So sklonenou hlavou odpochodujem k dverám, pripravená čeliť dažďu – ešteže to mám k sestre len na skok. Len čo vyjdem von, vrazím do čiperného starca v elegantnej károvanej čiapke so šiltom.

„Opatrne, dušička.“

„Bože, prepáčte!“ vyhrknem. „Bola to moja vina.“

„Nič to, srdiečko. Nebudeme si predsa kaziť taký krásny večer, no nie?“

Pozriem na oblohu – na jasnom nebi niet ani mráčika. Presne o takýchto nebesách nôtla Julie Andrewsová, keď sa zvrátila na vrcholkoch hôr. Potom mi zrak padne na chodník – nič. Sucho. V Colinovej spoločnosti som strávila sotva desať minút... Takže on nebol do nitky premočený preto, lebo vonku lialo ako z krhly!

Len čo mi to došlo, premkol ma hnus. Ráznym krokom mierim ku Queens Park, aby som sa svojim švagrovcom poďakovala za rande naslepo s najnechutnejším čurákom, aký sa kedy narodil.

Druhá kapitola

2007

Po siedmich rokoch je po všetkom. Skončili sme spolu.

Otvorím biele dvere svojho pohodlného trojizbového bytu, prejdem po novučičkom, dokonale hladkom chodníku, ktorý sme dali vydláždiť sotva pred šiestimi týždňami, a odomknem svoju modrú Hondu. Rozospaté desaťmesačné dievčatko pripútam do detskej sedačky, a len čo opatrne zabuchnem dvere, Peter pred vchod šmarí posledné čierne vrece na odpadky. Pokojným tempom idem po ne a usilujem sa držať na uzde – nech si nemyslí, že ma vytočil. Vtom mi nad hlavou presviští ďalšie vrece. Hoci som sa len-len stihla skrčiť, vzdorovito kráčam ďalej akoby nič.

„Nikdy ti to neodpustím!“ vrieska na mňa. „To si píš!“

„Čo také?“ odvrknem a skloním sa po dcérkinu obľúbenú fľaštičku s medvedíkom, čo vypadla z roztrhaného vreca. „To, že som mala gule skoncovať s touto paródiou na vzťah? Chcem len, aby bola Grace šťastná, nie aby vyrastala s rodičmi, ktorí sa navzájom idú zožrať. Chcem len...“

Preruší ma jeho smiech. „Nemáš ani šajn o tom, čo vlastne chceš! Uži si svoj sólo život, ja už s tebou nechcem dýchať jeden vzduch. Si len obyčajná hlúpa hus, Cat. Už odjakživa. Bolo mi to jasné, len čo sme si prvý raz podali ruky,“ vyštekne na mňa tak jedovato, až ma strasie. Naozaj stojím tvárou v tvár rovnakému neznámemu blondínovi, s ktorým som sa pred rokmi zoznámila na koncerte White Stripes? Vtedy som si vypila viac, než je zdravé, a akosi som stratila svoju partiu. On ma našiel a ochotne sa o mňa postaral. Tento istý chlap mi každý deň posielal kvety, až kým som neprijala jeho pozvanie na rande. Pre tohto chlapa som bola kedysi celým jeho svetom. No dnes ho už niet.

Musím zodvihnúť kotvy. Protestne prehliadnem zvyšné veci roztrúsené po trávniku, vezmem posledné vrece a nastúpim do auta. Na odchode sa Grace hlasno rozplače. A ja spolu s ňou.

„Ale prečo bol taký mokrý. Prečo?!“

Helen zatvorí dvere do kuchyne a zamračeným výrazom ma napomenie, aby som hovorila tichšie, lebo Grace práve uložila do postele. Adam, jej manžel, hlasno vyprskne a hodí mi do kávy ďalšiu pilulku sladidla.

„Žeby to bol pot?“ odvetí so smiechom. „V práci je povestný pre vlhké koláče v podpazuší, nikdy to však nebolo až také zlé, ako hovoríš... Tuším som mal prehodnotiť tú prezývku, čo dostal od kolegýň.“

„Akú prezývku?“

„Vieš...“

„Vyklop to!“

„Spotený hajzel.“

Helen sa s chichotom usadí za ručne robený kuchynský stôl z javorového dreva a svoj horúci hrnček opatrne položí na žltú podložku. Keby som práve nemala v zuboch celý svet, smiala by som sa spolu s ňou.

„Prečo je to, doriti, zakaždým len horšie?! Poznáme sa dobrých osem rokov, Adam. Ako ti vôbec napadlo dať ma dokopy s chlapom ako Colin? Pripadáš mi ako ženská, ktorá sa vyžíva v citátoch Shakespeara a nevysvetliteľnej premočenosti?“

Vtom mi Helen spontánne podá do ruky štedrý kus mrkvového koláča. „Netušíme, akí chlapi sa ti páčia, Cat.“

Odhryznem si poriadny kus a schválne rozprávam s plnými ústami, aby som sestre urobila napriek. „Peter. On je... vlastne bol môj typ.“ Z úst mi vyletela hŕstka drobných omrvínok, ktoré pristáli na stole tesne pri jej šálke. Zagáni na mňa, akoby som sa práve vysmrkala do jej gaštanovej hrivy.

„Peter? Po všetkom, čo spravil?! Úplne sa mi sprotivil. Vlastne... mali by sme sa o ňom pozhovárať.“

„Nehovorím o vnútrajšku, ale o vonkajšku. Je blond? Vysoký? Vypracovaný? V tesných nohaviciach je na zahryznutie? Takého chlapa hľadám. Nabudúce si to zapíšete za uši. Alebo viete čo? Žiadne nabudúce nebude. Pokiaľ ide o malú, máte moju dôveru, no frajera mi už hľadať nebudete. Nikdy.“

Helen venovala Adamovi spýtavý pohľad a mne je jasné, že skôr naprší a uschne, než si moja sestra dá pokoj a prestane strkať nos do môjho intímneho života. Radšej rýchlo zmením tému.

„Vravíte, že tu mám Grace nechať na noc?“

Helen prikývne. „Aj tak tu chcela ostať. Čakali sme ťa až zajtra ráno. Choď domov a uži si večer, po raňajkách bude doma. Mimochodom, máš tu svoju mačku.“

„Aké prekvapenie,“ pregúlim očami. „Bože dobrý. Ak je tu, znamená to, že na mňa nestriehne skrytý pod posteľou, aby mohol zaútočiť na moje bosé nohy. Prisahám, že ma ten kocúrisko neznáša. A to platí pre všetkých okrem Grace. Tú zbožňuje.“

„Ako my všetci,“ usmeje sa Helen. „Je to naše slniečko.“

Pravdou je, že Grace má veľmi rada Helen i Adama, takže sa vlastne nemám na čo sťažovať. Ich pomoc je naozaj neoceniteľná, no niekedy si v kútiku duše želám, aby moje hniezdočko nebolo od ich bytu vzdialené len šírkou našej chodby. Helen sa tu zvykne premávať, kedykoľvek si zmyslí, presúva mi veci z miesta na miesto a vyrušuje ma, keď sa snažím pracovať. Ale keď potrebujem postrážiť malú, je hneď oproti, za čo som jej veľmi vďačná. Taký Peter by radšej vopchal svojho vtáka do mixéra, než by mi mal pomôcť s opatrovaním.

Šálku odložím do umývadla a zaželám dobrú noc. Ešte je len trištvrte na desať, no ja už dokážem myslieť iba na dlhý horúci kúpeľ, po ktorom si pustím Hitchcocka a nalejem si gin s tonikom. Prv než odídem, potichu sa vkradnem do izby, v ktorej spinká Grace. Melódia jej pokojného, pravidelného dýchania mi okamžite spríjemní tento otrasný večer. V šere zazriem Heisenberga schúleného do kľbka vedľa Graceinej hlávky. Takto ju stráži noc čo noc. Jemne ho postrčím, na čo mi odpovie hlbokým nespokojným mraučaním. Zasipím na Heisenberga, čím chcem tomu chlpaté-

mu netvorovi povedať, aby sklapol. Nežne odhrniem svetlé vlásky z čela, pobožkám Grace na líčko a jemne vdýchnem jej jedinečnú vôňu. Vonía nádherne – nemôžem si pomôcť a urobím to znova.

„Mami! Prestaň. Dýchaš mi rovno do ucha...“

„Prepáč, slniečko. Len som ti chcela dať pusku na dobrú noc. Vidíme sa zajtra.“

„Dobre, mami. Na raňajky budeme piecť palacinky!“

„Ty sa máš! A teraz pokojne spinkaj.“

„Dám si ich s džemom.“

„Dobrá noc, Grace.“

„Keby si mohla byť akýmkoľvek druhom medveďa, ktorým by si bola?“

„Polárnym. Zavri očka.“

„Dobrá, mami. Och, skoro som zabudla. Strýko Adam si v obývačke strašne prdol. Bol to smrad ako zo žumpy.“

„Choď spinkať,“ rozkážem so smiechom a otočím sa k dverám.

Zaškerí sa na mňa a potiahne ma k sebe, na rozlúčku ma objíma okolo ramien, pritúli sa k svojmu mackovi a rekordne rýchlo znova zaspí. Prv než za sebou zavriem dvere, posledný raz zagáňim na Heisenberga, ktorý ma prebodáva svojimi jedovatožltými očiskami svietiacimi do tmy. Vydýchnem si – mám večer len pre seba! Odomknem robustné drevené dvere a vojdem dnu. Za chrbtom mám Helen.

„Musíme si pohovoriť,“ šepne a vtisne ma do obývačky.

„Čo spravil Adam tentoraz?“ spýtam sa a svoj obľúbený zelený kabát prevesím cez kreslo. „Ide o kvalitu jeho prdov?“

Zamračí sa. „Netýka sa to Adama. Ide o Petra.“

„Ježiši. Keď som tvrdila, že je môj typ, len som žartovala.“

„Určite k nemu už nič necítiš?“

„Ani omylom! Splodil so mnou Grace, ale tam sa to končí. Už som sa cez to preniesla.“

„To dúfam. Tvoj bývalý sa totiž bude ženiť.“

Na okamih na ňu len nechápavo civiem. „Čože? Dočerta! Od-
kiaľ si to vzala?“ Cítim, ako mi z tváre odchádzajú posledné názna-
ky zdravej farby a roztrasú sa mi pery. Kriste, tuším sa rozrevem.

„Melanie, kolegyňa z práce, sa priateli s Emmou. Pár hodín do-
zadu mi to napísala v esemeske.“

Pomaly si sadnem na opierku kresla a pokrčím plecami. Som odhodlaná prijať túto novinu ako dospelá. Petrova nová partnerka Emma je v podstate v pohode a aj napriek svojmu strašidelne tem-
nému zovňajšku je ku Grace veľmi milá. „Sú spolu už dosť dlho,
zrejme to bola len otázka času. Som zvedavá, kedy sa mu uráči
oznámiť mi to. Určite ma bude naťahovať ako gumu v trenírkach,
nie?“

„Ako inak. Som prekvapená, ako pokojne to berieš. Pamätám
si, ako hlboko ťa zasiahlo, keď si ho požiadala o ruku a on odmie-
tol.“

„No teda. Ďakujem za pripomenutie.“

„Nebud' taká netýkavka. Určite to zvládneš?“

„Som v pohode,“ zaklamem. Helen je jasné, že nehovorím
pravdu, ale dnes večer ma aspoň nenúti priznať to. Miesto toho ma
pobozká na čelo a zahlási: „Dobrá. Uvidíme sa zajtra, hlavu hore!“

„To si píš. Odkedy som od neho odišla, mám hlavu... priam
v oblakoch!“

Ani jedna z nás celkom nevie, čo som tým chcela povedať. Helen sa len usmeje a vycúva z izby, takže tam stojím a zvyšok vety zamumlem sama pre seba.

Po pár minútach usúdím, že hrať sa na soľný stĺp vo vlastnej obývačke a pozeráť na stenu je len strata času, tak si napustím vaňu a vyzlečiem sa. Nahá prejdem cez Graceinu izbu a vezmem jej slúchadlá v tvare zajačích uší. Dúfam, že medový hlas a klavír Reginy Spektorovej ma vyliečia. Ponorím sa do teplých bubliniek, zatvorím oči a vychutnávam hudbu.

Len čo dohrá balada o chalanovi menon Samson, mám chuť utopiť sa. Nielenže sa Peter ide ženiť, ešte to dá mene, osamelej a slobodnej, poriadne vyžrať.

Do jedenástej mám na sebe overal v podobe pandy, ktorý mi Grace darovala pod stromček, mám vybraný film a v kuchyni si nalievam Baileys do pohára s ľadom. S drinkom v jednej ruke sa pomalým krokom odvečiem do obývačky a druhou rukou potiahnem za overal, ktorý sa mi začal priam nebezpečne rýchlo zarezávať medzi polovičky. Zvalím sa na gauč a pustím film. Ako na potvoru mi presne v rovnakom okamihu zazvoní telefón.

Neznáme číslo. Fasa.

„Prosím.“

„To som ja. Aké bolo rande?“

„Kerry? Prečo máš blokovanie zobrazovania čísla? Takmer som ťa zrušila.“

„Hrám sa na slečnu nebezpečnú. A volám ti od Kierana. Už chrápe, tak som si vzala jeho mobil a hodlám mu vypiť všetko pivo. Hovor, ako to šlo?“

Moja kamarátka Kerry stretla grafického dizajnéra Kierana Nelsona v múzeu umenia Kelvingrove Art pred šiestimi rokmi. Promenádoval sa tam s rozopnutým rázporkom a ona sa mu ko-
ketne vyhrážala, že ho dá vyviešť. Odvtedy sú spolu a keby Kerry
nebola moja spriaznená duša, pravdepodobne by som ju vyzvala
do boja na život a na smrť o Kieranovu ruku.

„Rande? Práve sa naňho snažím zabudnúť. Nielenže bol neuve-
riteľne odpudivý a potil sa ako prasa, navyše sa správal ako nafú-
kaný hulvát a myslím, že je zarytý slobodomurár.“

„Moje nervy, to ma mrzí. Dúfala som, že to bude niekto, kto
aspoň trochu stojí za hriech.“ Počujem, ako si odpije z fľaše piva
a potichu si grgne.

„Ani nehovor. Bodlo by mi to, naposledy som mala sex asi pred
sto rokmi,“ sebaľútostivo sa zasmejem a v duchu preklínam svoju
práchnivejúcu vagínu.

„Teraz vážne. Ktorý bol posledný?“

„Kevin. To bol ten zasnúbený. Robili sme to u mňa na dlážke,“
odvetím a znechutene sa zamračím na svoju laminátovú podlahu.
„Nič, čo by som si chcela pamätať.“

„Nezmysel,“ protirečí mi. „Po vianočnom večierku v práci si
predsa pretiahla toho... Akože sa volal?“

Pred očami mi prebleskne jeden z najhorších sexuálnych zážit-
kov môjho života. Strasie ma.

„Kriste, musíš si pamätať všetky moje omyly? Volal sa Chris.“

„No vidíš.“

„Kerry, dať sa pretiahnuť chlapíkom s malým vtákom, ktorý pra-
cuje za pultom s rybami v hypermarkete, nie je hriech na jednu noc.“

„Dobre, a čo tak ten advokát, ktorý ťa prstami...”

„Kerry! Mám dobrý dôvod, prečo si chcem isté okamihy na dobro vymazať z pamäti. A tebe radím to isté.“

„Nehrozí. Aké príhody by som rozprávala hostom na tvojej svadbe počas prípitku ako družička? Nechceš skočiť ku mne a pomôcť mi s tým pivom? Alebo ti nejaké prinesiem?”

„Nie, vďaka. Práve som vyšla z vane. Mám náladu pod psa a zapíjam ju Baileysom. Ale keď je reč o manželstve, Peter ide znova do chomúta.“

Počujem, ako vyprskne pivo.

„Čo?!”

„Ako vravím.“

„S tou divnou ježibabou? Akože kedy?”

„Netuším, kedy je ten veľký deň. Mám to od Helen, milostivý pán to predtým mnou zatiaľ tají.“

„Sviniar!”

„Chápeš?! V jeho vlastnom záujme dúfam, že mi to oznámi čo najskôr. Ide tu predsa o Grace a je jedno, či si to ešte uvedomuje alebo nie. Veď bude mať nevlastnú matku, dočerta!”

Obe sa na chvíľu odmlčíme. Kopnem do seba zvyšok likéru. Cítim, ako ma zaplavuje ďalšia vlna smútku, a z hrdla sa mi vyderie hlasný povzdych.

„Si v pohode?”

Pokrútim hlavou.

„Teraz krútiš hlavou?”

Prikývnem. Najradšej by som vrazila pästou do steny, ale zo strachu z bolesti radšej zaútočím na vankúš. „Existuje vôbec neja-

ká spravodlivosť? On si našiel niekoho, s kým chce byť až do konca života, a ja som stále sama?“

„Počuj, nie že mu dovoľíš, aby ťa takto nasieral. Nekaz si náladu. Poznám ťa už od základky a viem, že máš na viac. Nie je to súťaž. Určite niekoho stretneš, sľubujem.“

„Ale čo ak...“

„Neexistuje. On sa žení a ty ideš ďalej svojou vlastnou cestou. Akurát si dopraj minútu ticha nad úbohous Emmou. Skloň hlavu a vyjadri sústrasť žene, ktorá sa rozhodla právne zviazať svoj život s Petrom Andersonom, až kým ich nerozdelí smrť. Alebo poriadne masťný rozvod.“

Rozosmejem sa. Hneď mi je oveľa lepšie, teda až na overal, ktorý sa mi stihol zarezať až kamsi do hrubého čreva. „Máš pravdu, práve si idem pustiť *Okno do dvora* a prečistiť si hlavu.“

„Radšej vymeň Hitchcocka za Burtona a pozri si *Mŕtvu nevestu*. Nepripomína ti niekoho?“

„Už pôjdem. Vidíme sa,“ zložím so smiechom, dolejem si do pohára a schúlím sa v rohu svojho bieleho gauča. Kde sa vzala tá obrovská hnedá škvrna? Grace sa mi o nej zjavne zabudla zmieniť.

Dobrý Bože, daj, aby to bola čokoláda.

Tretia kapitola

Je pol ôsmej a práve ma zobudili Adam s Grace, ktorí sa podľa všetkého chystajú do obchodu. Počujem, ako sa Grace zachichoce, keď sa jej Adam spýta, či chce šoférovať, a vzápätí sa vchodové dvere hlasno zabuchnú. Takto nimi dokáže tresnúť len rozjarené dieťa. Cez rolety z Ikey sa ako laser prederie slnečný lúč a zasvieti mi rovno do očí. Radšej sa znovu ponorím do vankúša a tvár si zakryjem perinou v citrónovej obliečke. Len čo dostanem výplatu, kúpim si poriadne rolety, cez ktoré mi nebude slnko vypaľovať zrak. A možno dám zatemniť celú izbu. Potrebujem sa kvalitne vyspať.

Keďže mám najmenej pol hodinu, kým sa Grace vráti ako veľká voda domov, dovolím svojej ruke stratiť sa medzi mojimi nohami. Konečne som pripravená užiť si svoju samotu, no vtom sa mi v mysli zjaví predavač rýb Chris a moja ruka vyletí nahor, akoby som mala ohanbie v plameňoch. Dočerta! Pred očami mám defilé všetkých nepodarených záťahov na jednu noc, vrátane dídžeja, ktorý sa mi v roku pána spravil rovno na tvár, aj právnik, ktorý mi tajne ovoniaval špinavé gaťky. Potrasiem hlavou a snažím sa zahnať svoje spomienky, no len čo mi zazvoní mobil, je mi jasné,

že moja chvíľka pre seba je v nenávratne. Ani sa nemusím pozrieť na displej, aby som vedela, kto mi volá. Je len jediná osoba, ktorej som ako zvonenie prisúdila Beckov hit *Loser*. Načiahnem sa po mobil na nočnom stolíku, nech to mám čo najskôr z krku.

„Čau, Peter.“

„Ahoj, Catriona. Máš minútku?“

Keď sme boli spolu, vravieval mi Cat. Teraz ma oslovuje celým menom ako rodič vyjadrujúci jasný nesúhlas s mojím životom. „Spusti,“ odvetím, hoci je mi jasné, že volá, aby mi oznámil dátum svojej svadby. Opriem sa o vankúš, zhlboka sa nadýchnem a zavriem oči.

„Ide o Grace. Neuniklo nám, aká je v poslednom čase vyčerpaná. Keď u nás ide do postele, zaspí, sotva stihne zažmúriť oči.“

Vydýchnem. „Ako, prosím?“

„Vravím, že sme si všimli...“

„Voláš mi, aby si mi oznámil, že Grace chodí do postele unavená?“

O zásnubách nepadlo ani slovo.

„Presne, ako vravíš. A vlastne nie tak celkom. Vždy, keď ju k nám dovedieš, je úplne uťahaná.“

Odmlčím sa a pregúlim očami, takže prakticky vidím, ako sa moje mozgové bunky rozkladajú pod náporom frustrácie. Prečo mi to ten chlap robí?! Fakt má potrebu otráviť mi ráno totálnou kravinou, ktorú sme mohli vyriešiť osobne, keď mu dovediem Grace? Zhlboka povzdychnem. „Zaujímavé. Možno jej fakt dávam do tela, ale ten komín sa nevyčistí sám.“

„To bolo nevhodné.“

„Peter, pokiaľ vyslovene nepadá na nos, myslím, že je vyčerpaná, lebo celý deň funguje na plný plyn.“

„Možno. Len som ti chcel oznámiť, že sme si to všimli a robíme si o ňu starosti.“

Zaškerím sa. Odkedy sa dal dokopy s Emmou, zabudol uvažovať v jednotnom čísle. Vždy hovorí za nich oboch a ja som si istá, že to robí schválne, aby som náhodou nezabudla, že teraz miesto jedného mudrlanta musím bojovať s dvoma. Aby som však bola úprimná, s Emmou nemám najmenší problém, teda až na to, že pre svoju nebotyčnú výšku, ebenové vlasy a gotický mejkap je absolútnym protipólom môjho stošesťdesiatcentimetrového blondavého ja. Pokiaľ si práve neobliekam spodnú bielizeň alebo večerné šaty, čiernej sa vyhýbam. Tým temným gotickým nezmyslom asi nikdy nepochopím. Rozumiem, že isté slečny trávili svoju mladosť fanatickým civením na plagáty Roberta Smitha a dookola počúvali The Cure. A čo má byť? Nebolo by na škodu, keby tie porcelánové tváričky konečne objavili čaro líčenky a pokúsili sa o úsmev. Stavím sa však, že Emma má v súvislosti s mojimi retro kúskami podobné myšlienkové pochody (hoci sa mýli).

Rozhodnem sa zložiť čo najskôr, ako to pôjde. Na podobné nezmysly je ešte priskoro a navyše ma obrali o vzácny moment sebalásky. Preto predstieram, že mám na linke druhý hovor. „Grace je v pohode, Peter. Nieкто mi volá, musím končiť. Dovediem ju dnes popoludní. Ako vždy. Ešte niečo?“

„Nie. Čakáme ťa s Grace o druhej.“

Len čo zloží, do vzduchu vystieram stredný prst – uľaví sa mi, hoci viem, že ma nevidí. Mobil hodím na nočný stolík a zakryjem si tvár perinou, aby som stlmila svoje zúrivé ručanie. Pri všetkej

úprimnosti, radšej by som sa nechala mučiť ľadovou vodou, než si kaziť ráno rozhovorom s Petrom.

Ďalších desať minút sa váľam pod perinou, no potom začujem, ako sa chalan, čo doručuje noviny, usiluje pretlačiť hrubé vydanie *Tribune* cez škáru vo vchodových dverách. V tom okamihu je mi jasné, že vesmír nariadil koniec môjmu ležošeni. Priznávam svoju prehru, doširoka zazívam, akoby ma namaľoval samotný Munch, a postavím sa z posteľe.

Odvlečiem sa k svojmu toaletnému stolíku, vlasy stiahnem do drdola jednou z Graceiných ružových látkových gumičiek a pozorne skúmam svoju tvár. Čo pribudlo na rumovisku? Vrásky zatiaľ nemám, ale som vo veku, keď je mi jasné, že sa jedného krásneho rána prosto zobudím a miesto hladkej pokožky sa bude na mňa zo zrkadla pozeráť tvár pokrytá ryhami na tých najrôznejších miestach. A tejto panike podlieham každé ráno. Svoju skrášľovaciu rutinu by som označila za viac-menej štandardnú: vyčistím si pleť, použijem tonikum a natriem sa krémom, na ktorý práve bola v drogérii zľava. Trvá mi to zhruba päť minút, čo je čas, za ktorý mi kávovar stihne pripraviť moju obľúbenú rannú vzpruhu. Podobne je to aj dnes. Po dvoch ďalších kávach som oblečená, usadím sa za kuchynský stôl s výtlačkom *Scottish Tribune* a do úst si strčím kus croissantu. Po chvíli dám noviny bokom a otvorím *Lowndown*, v ktorom preletím svoj stĺpček:

V poslednom čase zvažujem online randenie. Nemôžem si však pomôcť – celé mi to pripadá akési bezútešné. Uverejním inzerát, v ktorom sa zmienim o svojich neposlušných vlasoch, aj o tom, že mám slabosť pre krátke prechádzky v ústrety blížiacim sa dopravným prostriedkom, a hľadám muža, ktorý vlastní

tank a vie naspamäť celý text Bowieho majsterštuku *Let's Dance*. Čo bude nasledovať? Ak sa stane zázrak a niekto predsa len zareaguje na môj zúfalý výkrik po troche náklonnosti a ľudského kontaktu, dohodneme si schôdzku a ja sa budem modliť, aby vyzeral ako na fotkách. Pravdepodobnosť, že to tak bude, je nulová – nikto predsa nevyzerá ako na svojej profilovke.

Prebehnem aj zvyšok článku a nalistujem svoj prehľad hanebne predražených krémov, ktoré som dostala na vyskúšanie, ako aj interview s Davidom Tennantom zo seriálu *Doctor Who*, ktoré je zverejnené bez jedinej chybičky. Keď si pomyslím, že za toto mi platia, moje ego podrastie k nebu. Všetko mohlo byť inak.

2010

„Nejaké novinky ohľadom práce? Z odstupného predsa nemôžeš žiť večne.“

Pozriem na Helen a pokrútim hlavou. Niekedy je horšia než naša matka. „Nie. Majú sa mi ozvať z jedného magazínu, ale už to budú dva týždne.“

„Z ktorého magazínu?“

„Ten nový víkendový, čo majú začať vydávať... Nespomínala som ti to? Mala by to byť špeciálna príloha *Scottish Tribune*.“

Helen na mňa spýtavo pozerá – azda jej nevravím nejaké novinky. Vlastne na mňa civie, akoby netušila, kto som a čo robím u nej doma.

„Šéfredaktorka hľadá nové talenty. Viezla si ma na pohovor... Fakt si na to nespomínaš?“

„Jasné, že spomínam,“ odvetí, no z jej rozpačitého tónu je mi jasné, že netuší, o čom hovorím, tak pre istotu začne o inom.

„Mimochodom, Cat, u nás na univerzite hľadajú výpomoc. Niečo v jedálni. Plat zrejme nebude zaujímavý, ale je to lepšie než nič. Vypýtam ti dotazník pre uchádzačov?“

Pichne ma pri srdci, no prikývnem. Za ten džob v *Tribune* by som vraždila, ale je mi jasné, že naň nemám dosť skúseností. V *South Side News* som pracovala sotva rok, keď ich prestali vydávať, takže moja šanca dostať sa do prestížneho denníka sa blíži nule. Jedno však viem – píše mi to jedna báseň! Za svojou prácou si stojím. Mysľou mi prebleskne predstava, ako nakladám na podnos čipsy a vyprážaný syr pre húfy študentov naložených v liehu na rovnakej výške, kde som pred rokmi promovala zo žurnalistiky. Je mi z toho do plaču.

Helen sa zamračí. Spomedzi takmer spojených viečok na mňa uprene hľadí hnedými očami a je mi jasné, že sa usiluje čítať mi myšlienky.

„Robiť v jedálni nie je hanba, Cat. Je to práca ako každá iná.“

„Kriste, Helen, nič také som nepovedala! Je mi jasné, že nemôžem vyskakovať bohvieako vysoko, ale potrebujem normálny plat, nie almužnu, inak ostanem hniť v tej prenajatej diere. Nemôžem podliezať svoju latku.“

„Veď nemusíš, len budeš popritom nosiť taniere k stolom. Máš tridsaťjeden a tvoji konkurenti sú mladí dravci ochotní pracovať aj za drobné. Možno nastal čas skúsiť niečo iné. Stále sa môžeš nasťahovať ku mne s Adamom. Aspoň by si ušetrila...“

„Daj si pohov,“ skočím jej do reči. „Vieš, že vás oboch mám veľmi rada, ale s Grace potrebujeme vlastný priestor – hoci aj oby-

čajnú špinavú noru. Ďakujem, že si mi pripomenula moje miesto v potravinovom reťazci, ale ja už niečo vymyslím.“

„Ako chceš. Ak si to rozmyšľáš, moja ponuka stále platí.“

Prikývnem, no radšej by som zhorela v pekle, než by som sa nasťahovala k sestre. Neodišla som od jedného hysterického puntičkára, aby som sa nasťahovala k jeho ženskej podobe.

O trištvrte na jednu odchádzam od Helen, aby som Grace vzdvihla zo škôlky. Je to len pätnásť minút peši, no tvár mi neúprosne bičuje ostrý dážď a premočené džínsy sa mi lepia na premrznuté stehná. V takýchto chvíľach v duchu oplakávam svoju starú modrú Hondu, aj keď tých päťsto libier, za ktoré som ju strelila, ma vytiahlo z najhoršieho, keď som nemala na jedlo a na účty. Nasaďím si kapučnu a so sklonenou hlavou kráčam ďalej.

Rodinné centrum Hillcross je očarujúca malá škôlka, ktorú spravuje mesto. Je plná žien rôzneho veku i náтуры a jedinou výnimkou je John – sympaták, ktorý má niečo cez dvadsať, decká ho zbožňujú a on si užíva spýtavé pohľady rodičov, keď v škôlke prvý raz zbadajú chlapa. Riaditeľka škôlky, slečna Woodsová, je žena s vášňou pre svoju prácu, pletené pončá, spoločenské tance, krikľavé rúže a podľa všetkého má slabosť práve pre Grace.

„Vaša dcérka je skvelá, Cat. Jedna z mojich obľúbených.“

„To je milé. Nevedela som, že môžete mať obľúbencov.“

„Nie je to celkom na mieste, ale nemôžem si pomôcť. Je to naše slniečko. Miesto „zemská príťažlivosť“ hovorí „držanlivosť“, čo je v podstate úplne logické.“

V čase môjho príchodu je rad plný nedočkavých mamičiek, ktoré si prišli po svoje ratolesti. Zo svorky ženských ako zo škatuľ-

ky vytrča Rose, ktorá sa skrýva pod obrovským žltým dáždnikom. S vidinou úkrytu pridám do kroku.

„Čau, Cat!“ Len čo ma zbadá, podíde ku mne a opatrne ma stiahne vedľa seba pod dáždník, aby mi náhodou nevypichla oko jedným z pevných kovových rebier. „Prišla si práve včas. Doteraz som tu len postávala a premýšľala nad tým, že by som dnes najradšej všetkých poslala do riti.“

Rose je super. Je zábavná, vyjadruje sa slovníkom štvrtej cenovej a hoci svojho syna miluje viac než čokoľvek na svete, všetko okolo materstva z duše nenávidí. Stretli sme sa, keď decká nastúpili do škôlky, a okamžite sme si padli do oka.

„Fakt všetkých?!“ uškrniem sa.

„Hej, teda viac-menej. Najhorší je na tom ten každodenný kolotoč. Stále to isté. A Jason sa v poslednom čase nevie vpratať do kože – minule dostal pri večeri záchvat hnevu, lebo hrášok, čo mal na tanieri, sa mu zdal primalý. Sprostý hrášok, chápeš?! O toto som v pôrodnici neprosila. A včera odmietal ísť do škôlky bez svojej barbie. Keď sme sa mu snažili vysvetliť, že si do škôlky nemôže vziať bábiku, aby sa náhodou nepoškodila, ručal ako pavián.“

„V jeho veku má každé dieťa svoje muchy,“ pokúsim sa uchláchoľiť ju, ale ani za toho pána si neviem spomenúť na žiaden čudný výstrelok, pre ktorý by mi Grace liezla na nervy. V zúfalstve jej vyrozprávam historku s „držanlivosťou“ a modlím sa, aby to pomohlo.

„Ale choď, tvoje decko je úplne normálne,“ odfrkne Rose. „Za-raď sa tamto vedľa k dokonalým rodičom.“

Zasmejem sa a premeriam si tri mamičky ako zo škatulky, ktoré pred hlavným vchodom netrpezlivo prestupujú z nohy na nohu.

Janice, Patricia aj Anne-Marie sú presne tie príslušníčky materinského rodu, aké si Rose s obľubou berie na paškál. Ako tak na ne hľadím, chápem prečo. Správajú sa ako stádo ctižiadostivých zákeráčok, ktoré sú oveľa predpojatejšie než ja s Rose dokopy.

Keď som sa naposledy usilovala zrátať počet ich potomkov, dospela som k mohutnej množine s počtom prvkov dvanásť. Najmenej. Okrem toho ich spájajú dva Range Rovery, trojité bajpasy zmyslu pre humor, mopslík Barnaby a najmenej jedna virtuálna cena udelená v aplikácii na chudnutie, ale aj nekonečné množstvo spôsobov, ako sa chvastať šikovnosťou svojich absolútne priemerných potomkov. Napríklad, raz učiteľky v škôlke zorganizovali športový deň. Ben, samozvaný vodca skupiny malkáčov a syn Anne-Marie, skončil v behu s vajcom na lyžici až tretí. To ho, ako inak, dohnalo do okamžitej nepričetnosti a v záchvate hodil do svojej učiteľky vajce natvrdo. A jeho umiestnenie nepotešilo ani Anne-Marie.

„To predsa nie je možné! Ben je rodený atlét – tie preteky boli neférové! Benovo vajce bolo zo všetkých najväčšie. A nedala by som ruku do ohňa za to, že bolo slepačie!“

Pre hlasné zvonenie školského zvončeka takmer nepočujem svoj mobil. Uvoľním svoje miesto a zaradím sa na koniec zástupu čakajúcich rodičov, aby som si vybavila hovor. Volajú zo *Scottish Tribune*! Zdvíham so srdcom až kdesi v hrdle.

„Tu Natascha. Radi by sme vám u nás oficiálne ponúkli miesto redaktorky.“

O tri minúty neskôr sú všetci rodičia v škôlke, no ja som stále na školskom dvore a víťazoslávne boxujem do vzduchu ako zamladi.

Práve si vychutnávam posledný dúšok kávy, keď Grace prihrmí cez dvere s malou fľaškou čerstvo vytlačenej pomarančovej šťavy, ktorú do seba leje, akoby ani neprehľtala. Len čo sa s Adamom vrátili z obchodu, prišiel domov život.

„Ahoj, moja! Raňajkovali ste palacinky?“

„Hej. Teta Helen skúšala vyrobiť jednu v tvare Mickeyho Mousa, no podľa strýka Adama vyzeral ako cikáčík, tak na panvicu priliala cesto a spravila normálnu okrúhlu palacinku.“

„Takže si si pochutila?“

Na okamih sa odmlčí a drobné rúčky založí vbok. „Prečo majú cikáčíky iba chlapci a dievčatá majú cikulku? Je to preto, aby sme mohli cikať posediačky?“

„Na rozhovor o cikaní je ešte priskoro, Grace. Porozprávame sa o tom, keď sa oblečiem, dobre?“

Keď prechádzam cez obývačku a vyzliekam si župan, Grace za mnou zakričí. „Mami, aj ocko občas ciká posediačky. Videla som ho! Hovorí tomu pohoda na tróne.“

„Nabudúce povedz ockovi, nech za sebou zavrie dvere,“ odvetím a natiahnem si džínsy, ktoré som mala vyprať už najmenej pred týždňom. „Nemusíš vidieť, čo tam robí.“

Za okamih sa jej tvár zjaví za dverami do mojej spálne. „Teba som videla cikať najmenej miliónkrát. A ocko za sebou zatvára, ale ja mu tam aj tak vtrhnem.“

To je pravda. Posledných pár rokov netuším, čo je to súkromie na toalete. Alebo v sprche. Práve v týchto chúlостivých chvíľach mi totiž Grace zvyčajne okamžite musí povedať niečo mimoriadne dôležité, prípadne mi oznámi, že nevie nájsť svoju obľúbenú

hračku. Niekedy len tára a inokedy mi ukazuje svoju najnovšiu tanečnú figúru. V kútiku duše som rada, že aj Peter vie, aké to je, keď mu malá neustále behá za zadkom a on nemá ani chvíľku pre seba.

„Práve sa obliekam. Čo keby si si zatiaľ sadla k telke? O chvíľu vyrazíme na trh. Prečo sa smeješ, Grace?“

„Máš hrozne veľké cecky. Aj moje budú také, keď vyrastiem?“

„Neviem, aké ich budeš mať. To zistíš, až budeš veľká. Určite však nebudú presne ako moje. S prsiami to nie je ako s dedičstvom. Daj mi ešte desať minút, zatiaľ sa zahraj.“

Bez toho, aby sa spýtala, čo je to dedičstvo, zvrtné sa a odskacká do obývačky. O pár sekúnd sa odtiaľ ozve hlasná zvučka *Monster High* a ja zúfalo hľadám pár čistých ponožiek v kope bielizne pripravenej na žehlenie, ktorá zaberá značnú časť izby. Prečo som, dopekla, absolútne neschopná úspešne zvládvať štandardné domáce práce?! Kedysi som verila, že po tridsiatke budem zarábať dosť na to, aby som si najala upratovačku, ktorá mi spraví poriadok, kým budem v práci. Teraz sa neviem dočkať, až bude Grace dosť veľká na to, aby udržala vysávač.

Keď sa konečne vychystám, vyrážame s Grace na trh, ktorý je u nás každú poslednú sobotu v mesiaci. Vďaka pestrej ponuke domácich dobrôt mi znova začal chutiť kváskový chlieb. Prv než som mala dcérku, v sobotu ráno som vyspávala piatkovú opiču. Teraz si spoločne pochutnávame na domácich marmeládach a ovoniavame čerstvú koreňovú zeleninu v čase, keď si moji bezdetní kamoši užívajú ranný sex a postalkoholovú amnéziu. Taká Kerry určite ani len netuší, že už svitlo. Na to by som pokojne odprisahala.

Prejdeme cez cestu popri parku – ranné tréningy tenisu sú už v plnom prúde, míňame psičkárov venčiacich svojich štvornohých spoločníkov i premotivovaných nadšencov behu. Ako si môžu takto namáhať pľúca zavčas rána?

Dnes je na trhu pokojnejšie než zvyčajne, preto sa neponáhľam s výberom a pôžitkársky ochutnávam syry a čatní od predavačky zahalenej do bielej šály. Grace zatiaľ netrpezlivo prestupuje z nohy na nohu a premýšľa, ktorým koláčikom z dnešnej ponuky poteší svoju malú papuľku. Hoci z času na čas zatúžim po trochu dobrodružnejšom živote, stačí mi jediný pohľad na malú a okamžite si uvedomím, že mojimi prioritami sú moja skvelá dcérka a stánok s čerstvým pečivom.

„To ovocie vyzerá fantasticky, Grace. Nedala by si si hrušky? Máš ich predsa rada.“

„Jasné, že ich mám rada, mami, ale bola by som bláznivá, keby som si ich kúpila za vreckové. Chcem maškrtu!“

„Ovocie je maškrtka od matky prírody,“ zašomrem popod nos. Je mi jasné, že túto bitku som prehrala. Grace sa na mňa pozrie psími očkami a znova začne poskakovať. Čert to ber – má pravdu. Ktorý blázon by minul svoje vreckové na niečo zdravé? Veď je víkend. Kedy sa zo mňa stala biostíhačka?

Napokon si Grace dá zabaliť maslové koláčiky s džemom, aby si ich vzala k otcovi. Odrazu zbadá svoju kamošku Caron, rozbehne sa k nej a obe sa utekajú šantiť na hojdačky. Rýchlo sa poberiem za nimi, jedným okom dohliadam na Grace a druhým sledujem, či sa tu neobšmieta nejaký cvok schopný uniesť malé dieťa.

V parku býva rušno, a tak si sadnem na prvú voľnú lavičku pri hojdačkách a sledujem Grace, ako sa hrá. Keď mi zakýva z vrchu preliezačky, mám chuť skríknúť: „Bože dobrý, buď opatrná! Ľudia pri podobných pokusoch už neraz umreli!“ Napokon však v sebe umlčím hysterickú osamelú matku a odkývam jej nazad. Takto so sebou bojujem zakaždým, keď vidím, ako sa nejaké dieťa snaží vyliezť niekam vyššie než na obrubník. Preto sa radšej na okamih obzriem inam.

Dnes sú v parku traja otcovia, ktorých v mysli okamžite zoradím podľa ich atraktívnosti. Ten, čo sa snaží vyštveráť na hojdačku spolu s dcérou, je okamžite mimo hry, keďže sa navliekol do tesných tyrkysových džínsov, ktoré div neprasknú vo švíkoch, keď sa usiluje zdvihnúť nohu a nasadnúť na hojdačku. Druhý ocko je mi do tváre zo všetkých troch najsympatickejší, no z prvého miesta ho vyšachoval jeho vyžehlený vzhľad. A rovnako škrobene vyzerá aj jeho syn. Na prvý pohľad je zrejmé, že ich oboch oblieka jeho žena, ktorá sa zrejme napcháva sedatívami a sobotné predpoludnie trávi drhnutím domácnosti neriedeným bielidlom. Dnešným víťazom sa teda stáva ocko číslo tri – urastený chlap so strniskom, o ktoré by sa dali škrtáť zápalky, v károvanej drevorubačskej flanelke. Tá by vyzerala lepšie na mne. Jeho dcérka má však obuté také prapodivné topánočky, že dospejem k jedinému možnému záveru – buď je mimoriadne unavený, alebo sa dívam na idiota.

O dvadsať minút neskôr sa ružolíca Grace zvalí na lavičku vedľa mňa a utrie si nos do rukáva.

„Pôjdeme?“ spýta sa a hlasno potiahne nosom.

„Potrebuješ vreckovku?“ spýtam sa. Kde len v tej kabelke môžu byť?

„Nie, som v pohode.“ Pozerám na vlhký sopleť na jej rukáve a dvíha sa mi žalúdok.

„Nabudúce si, prosím, vypýtaj vreckovku,“ napomeniem ju, keď zbieram nákupné tašky. „Je to nechutné.“

Uškrnie sa. „Bol to prípad núdze. Robila sa mi sviečka. John Kirk zo školy si ich zakaždým nechá stekať po tvári. To je nechutné. A učiteľku nazval slovom na „k“.“

„Určite je pekný kvietok. Sľub mi, že sa od neho budeš držať čo najďalej.“

„Nehrám sa s ním, lebo sa hrá s Brianom McKenziem. To je ten, čo do školy prišiel s mŕtvou včelou vo vrecku na nohaviciach.“

Keď prechádzame cez cestu nazad domov, chytí ma za ruku. Okrem túlenia je to moje najoblúbenejšie gesto. Keď mám jej drobnú rúčku vo svojej dlani, viem, že je v bezpečí. Vtedy mi hlavou prebleskne, že príde deň, keď by si radšej nechala odňať ruku, než by sa so mnou takto vodila po ulici. Niekedy si v kútiku duše želim, aby nikdy nevyrástla.

O druhej zaveziem Grace k Petrovi domov. Vlastne k nám domov. Peter našu spoločnú domácnosť totiž nikdy neopustil a našťahoval si tam Emmu aj s jej úctyhodnou zbierkou čiernych očných liniek, pokrčeného zamatu a drsniackych topánok. Doteraz sa čudujem, že je jeho typ. A možno vždy bola – na rozdiel odo mňa. Zazvoním a pobožkám Grace na rozlúčku. Ani nie o sekundu sa otvoria dvere. Bodaj by sme to mali čo najrýchlejšie za sebou!

„Uvidíme sa zajtra, zlatko, už si to.“

„Maj sa, mami. Čau, oci! Priniesla som koláčiky!“ zašteboce a rozuteká sa dolu chodbou, ktorú nedávno natreli mimoriadne

„vkusným“ odtieňom hnedej. Kedysi tie steny zdobila slonovinová biela, no keďže tu už nebývam, nemám najmenšie právo montovať sa do výberu maľovky. Ak chcú mať chodbu natretú odtieňom čerstvého hovna, prosím. Mne je to fuk.

Rýchlo znova pozriem na Petra a tvárim sa, že mi unikli nové steny i jeho pokus zapustiť bradu. Zatiaľ mu totiž tvár zdobí len vyplíznuté strnisko korunované krátkou kozou briadkou. Tuším sa začína podobať na toho capa z *Leva, šatníka a čarodejnice*. Akože sa to volal?

„Nedovoľ jej zmasťiť všetky tie koláče,“ poviem so smiechom – niežeby na tom bolo niečo smiešne, to tá briadka! Bože dobrý, ako sa len volala tá postava?

„Nedovolím,“ odvetí. „Za seba sa ti však nemôžem zaručiť. Ako sa máš?“

Jeho otázka vo mne okamžite vzbudí podozrenie – ako zakaždým, keď svoju vetu nezačína slovami: „Robíme si starosti, že...“

„Mám sa fajn. Čau. Prajem vám pekný večer.“

(Jasné! Bol to Pán Tumnus!)

„Ďakujeme. Večer berieme Grace do kina.“

Moje ústa odpovedia niečo ako „to je milé“, hoci mozog mi v hlave kričí: „Vráť sa nazad do šatníka, Tumnus!“

Sotva sa sústredím, keďže moju myseľ zamestnávajú rôzne nárážky na Narniu a turecký med, preto len zamumlem čosi popod nos na rozlúčku a ponáhľam sa k autu. Hodlá si tú briadku oholiť aspoň pred svadbou? A kedy mi vlastne ráci oznámiť, že sa žení?

Štvrtá kapitola

Vrátim sa domov a zvalím sa na pohovku. Cez víkendy sa usilujem dohnať zameškané – keď je Grace doma, upratovať nemá cenu. Je ako uragán a izbu stihne prevrátiť hore nohami, skôr než som so všetkým hotová. Po chvíli sa donútim zdvihnúť zadok, nakrímim Heisenberga a u Grace otvorím okno, aby mohla tá potvora vybehnúť na vzduch. Aspoň sa mi nebude motať popod nohy. Keď už nič iné, minimálne si pri upratovaní vyčistím hlavu a možno dokonca zabudnem na to otrasné rande zo včerajška.

Náhodne pustím nejakú z piesní v mobile, nasadím si slúchadlá a za upokojujúcich tónov The Chemical Brothers beriem do ruky prachovku. Bez hudby by som niečo také otravné ako domáce práce zvládala len veľmi ťažko. Podľa Helen je môj hudobný vkus absolútne mimo.

„Máš tridsaťšesť a počúvaš tanečnú hudbu. Uvedomuješ si vôbec, že sa neživíš ako dídžejka v rádiu?“

„Počúvam všetko, Helen. Pop, disko, tanečnú hudbu. Len preto, že mi nereže ten tvoj Michael Bublínka, či ako sa to volá...“

„Daj si pohov. Michael Buble je boh. Fakt boh! A už na jeho adresu nechcem počuť jediné krivé slovo.“

„Niekedy neverím, že máme spoločnú krv.“

Len čo Donna Summer zanôti, že cíti lásku, zapnem vysávač. Z mojej pohody ma však za okamih drzo vytrhne vyzvávajúci mobil. Pozriem na displej – je to Rose.

„Jason mi píli uši, aby som ho vzala na softbal. Nepridáte sa s Grace k nám? Sama si tam budem trhať vlasy.“

„Práve som malú odprevadila k Petrovi. Prepáč, drahá, vieš, že inak by som s tebou šla.“

„Doriti! Tuším mi neostáva nič iné, len dve hodiny osamote znášať cudzie decká.“

Je mi jej ľúto – nie je nič horšie než cudzie decká.

„Do jednej ruky si vezmi nejaký bulvárny plátok, do druhej kávu a nezabudni sa mračiť na každého, kto sa k tebe pokúsi priblížiť. Prosto rob to, čo vždy.“

Otrávene odfrkne. „Viem, čo mám robiť. Ja len, že s tebou by to bola väčšia sranda. Ako si dopadla včera?“

„Vyklul sa z neho idiot, ale to je v pohode. Už ma to unavuje.“

„Mala by si si niekam vyraziť. Potrebuješ chlapa. Ideálne takého, čo je pracovne dlhšie mimo a potom ti domov nosí diamanty.“

„Ako Jasonov otec?“ spýtam sa, hoci už poznám odpoveď. „Dva týždne na ropných vrtoch a dva týždne doma?“

„Haha, George mi z ciest nosí akurát tak špinavú bielizeň. Ale aspoň je vždy preč dosť dlho na to, aby mi nezačal liezť na nervy. Rozlúčim sa. Už si víkend, vidíme sa budúci týždeň.“

Zloží ako prvá a ja sa znovu chopím vysávača. Jej slová neviem dostať z hlavy – vraj potrebujem chlapa. Teoreticky ho vlastne nepotrebujem, som predsa samostatná nezadaná žena, ktorá zdatne vychováva bystré a duchaplné dieťa a svoje účty si platí sama. To však neznamená, že ma baví sólo život bez štipky vášne. Prahnem po spoločnosti, smiechu, impulzívnom sexe... V podstate po akomkoľvek druhu telesného zblíženia. Chýba mi pocit intímneho hniezdočka, ktorý som nezažila, odkedy som vyletela z Petrovej poste. Prikrývate sa hrejivou perinou a cítite sa v bezpečí, aj keď práve vedľa vás nie je. Tak veľmi by som sa chcela znova cítiť milovaná!

Chlapa vedľa seba rozhodne nepotrebujem. To však neznamená, že nijakého nechcem!

Peter dovedie Grace domov v nedeľu pred siedmou večer. Na brade má zaschnuté kvapky paradajkovej omáčky. Takže ju nakrmil. Fajn, aspoň mám hodinku k dobru a nemusím sa vykrúcať za sporákom. Niet dôvod reptáť.

„Bavila si sa, slniečko?“

Ledva položím otázku, Grace vyhrkne: „Budem družičkou! Ocka obsypem kvietkami.“ Hlas jej preskakuje a doslova sa trasie od nadšenia. Takže jej to povedal.

Obočie dvihnem k cestičke vo vlasoch, pozerám na Petra. Ten zbabelo skláňa oči k zemi.

Keďže netuší, že jeho sobáš pre mňa nie je novinka, hrám prekvapenú. Nechcem, aby tušil, že vidím do jeho súkromia – za tú

oštaru mi to nestojí. Dokonca sa donútim k úsmevu, hoci je mi z toho všetkého akurát tak na vracanie.

„Skvelá správa, zlatko, nechceš sa ísť hrať? Rada by som to s oc-
kom prebrala.“

Odcupká do svojej izby, pozdraví kocúra a ja za ňou zavriem
dvere.

„Gratulujem, Peter,“ hlesnem nepresvedčivo žoviálnym tónom.
„Nemyslíš, že si to mal najprv prebrať so mnou? Ani pre Grace to
predsa nie je len nejaká bežná novinka.“

„Nie som povinný s tebou čokoľvek preberať. Najskôr som to
chcel oznámiť svojej dcére.“

„Našej dcére, Peter. Našej! Netvár sa, že by si nereagoval rovna-
ko, keby to bolo naopak.“

„To teda nie.“

Vyzerá ako deväťročný fagan, ktorého hrešia rodičia za nejakú
kravinu, a presne tak sa aj správa – bude sa vzdorovito vykrúcať
ako idiot. Jedno sa totiž ešte stále nenaučil – priznať si chybu.

„Musím sa vrátiť dnu. Snažím sa ti len povedať, že by bolo fajn,
keby si mi to dal vedieť ako prvej. Je to predsa zásadná vec.“

„Pre Grace či pre teba? Nie je to iba o tom, že tak trochu žiarliš?“

„Budem sa tváriť, že som to prepočula. Správaš sa ako arrogant-
ný kretén. Kto si myslíš, že si? Vypadni!“

„Nič iné som od teba nečakal,“ odfrkne.

Zvrtné sa na päte a odkráča po chodníku nazad do auta. Chcela
som skríknuť, že je bastard, no vydral sa zo mňa len priškripnutý
škrekot – hrdlo mi zvierajú hrčá, ktorá sa v ňom naďalej zväčšuje.
Stále neviem pochopiť, že niekto, koho som kedysi úprimne milo-

vala, mnou teraz opovrhuj. Myslela som, že spolu zostarneme, no dnes sme si absolútne cudzí. Aj napriek hnevu však cítim bolesť.

Vrátim sa dnu, nasadím šťastný výraz a hoci to vo mne vrie, som pripravená počúvať Graceino štebotanie o jej družičkovských povinnostiach.

V nedeľu večer sa vždy kúpeme. Keď je Grace vo vani, dokáže sa tam hrať celé hodiny, no dostať ju dnu mi zakaždým dá zabráť.

„Chceš ísť do vane či do sprchy, Grace?“ Z bielizníka vyberiem uteráky a položím ich na radiátor.

„Ani jedno.“

„Taká možnosť neexistuje. Napúšťam ti vaňu.“

„Čo za to?“

„Prečítam ti dve rozprávky na dobrú noc.“

„To predsa robíš vždy...“

„Choď do vane!“

Uškrnie sa na mňa a preskacká cez obývačku do kúpeľne. Do prúdu vody nalejem penu do kúpeľa.

„Myslíš, že mi oblečú veľké biele šaty? A dajú mi korunku?“ Grace radostne poskočí a začne sa hrať s plastovými zvieratkami, ktoré sme pred tromi rokmi kúpili v Hlbokomorskom svete. Už začínajú byť zrelé na úctivý pohreb pod hladinou.

„Veľké biele šaty majú zvyčajne oblečené nevesty, zlatko,“ odvetím, no vzápätí sa mi v mysli vynorí Emma, ktorá k oltáru doletí na metle odetá od hlavy po päty v čiernom. „Ocko ti určite dovoľí vybrať si krásne šatočky.“

Po dvoch kapitolách *Koralíny* od Neila Gaimana Grace už hlasno zíva. Ohnem roh stránky, dám jej pusku na dobrú noc a zakry-